

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (devátého senátu)

11. prosince 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Sítě a služby elektronických komunikací – Směrnice 2002/21/ES (rámcová směrnice) – Článek 2 písm. m) – Zajišťování sítě elektronických komunikací – Pojem – Směrnice 2002/22/ES (směrnice o univerzální službě) – Článek 31 odst. 1 – Povinnost provozovat určené rozhlasové a televizní vysílací kanály – Operátor nabízející balíček satelitních kanálů – Přijatelná povinnost šíření – Podmínky – Článek 56 SFEU – Proporcionalita“

Ve věci C-87/19,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Lietuvos vyriausiosios administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy) ze dne 23. ledna 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 7. února 2019, v řízení

TV Play Baltic AS

proti

Lietuvos radio ir televizijos komisija,

za účasti:

Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija VšĮ,

SOUDNÍ DVŮR (devátý senát),

ve složení M. Vilaras (zpravodaj), předseda čtvrtého senátu vykonávající funkci předsedy devátého senátu, K. Jürimäe a N. Piçarra, soudci,

generální advokát: G. Pitruzzella,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za TV Play Baltic AS L. Darulienė, advokáté, R. Gediminskaitė a I. Barauskienė,
- za litevskou vládu R. Dzikovičem, K. Dieninise a K. Juodelytė, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu A.-L. Desjonquères a R. Coesmem, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: litevština.

– za Evropskou komisi S. L. Kalédou a L. Nicolae, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká především výkladu čl. 2 písm. m) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) (Úř. věst. 2002, L 108, s. 33; Zvl. vyd. 13/29, s. 349, dále jen „rámcová směrnice“) a čl. 31 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) (Úř. věst. 2002, L 108, s. 51; Zvl. vyd. 13/29, s. 367), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/136/ES ze dne 25. listopadu 2009, kterou se mění směrnice 2002/22/ES o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací, směrnice 2002/58/ES o zpracování osobních údajů a ochraně soukromí v odvětví elektronických komunikací a nařízení (ES) č. 2006/2004 o spolupráci mezi vnitrostátními orgány příslušnými pro vymáhání dodržování zákonů na ochranu zájmů spotřebitele (Úř. věst. 2009, L 337, s. 11) (dále jen „směrnice o univerzální službě“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi TV Play Baltic AS (dříve Viasat AS) a Lietuvos radijo ir televizijos komisija (Litevská rada pro rozhlasové a televizní vysílání, dále jen „LRTK“) ohledně toho, že LRTK zamítla žádost Viasat, aby byla zproštěna povinnosti dále přenášet televizní kanál LRT Kultūra.

Právní rámec

Unijní právo

- 3 Článek 2 rámcové směrnice, nadepsaný „Definice“, v písmeně m) uvádí:

„zajišťováním sítě elektronických komunikací“ se rozumí zřízení takové sítě, její provozování, dohled nad ní nebo její zpřístupnění“.

- 4 Body 43 až 45 odůvodnění směrnice o univerzální službě uvádějí:

„(43) V současné době členské státy ukládají určité povinnosti ve veřejném zájmu [(must carry)] u sítí pro šíření rozhlasového nebo televizního vysílání pro veřejnost. S ohledem na oprávněný veřejný zájem by měly členské státy být schopny stanovit přiměřené povinnosti podnikům, které podléhají jejich příslušnosti, ale takové povinnosti se mají ukládat pouze tehdy, jsou-li nezbytně nutné k dosažení cílů obecného zájmu jasně vymezených členskými státy v souladu s [unijním] právem; musí být přiměřené, průhledné a musí podléhat pravidelnému přezkoumání. Tyto povinnosti uložené členskými státy ve veřejném zájmu [(must carry)] musí být přijatelné, tj. přiměřené a průhledné z hlediska jasně vymezených cílů obecného zájmu a popřípadě mohou s sebou nést ustanovení o přiměřené úhradě. Takové povinnosti ve veřejném zájmu [(must carry)] mohou zahrnovat přenos služeb určených zejména k tomu, aby umožnily odpovídající přístup zdravotně postižených uživatelů.“

- (44) Sítě používané pro šíření rozhlasového nebo televizního vysílání pro veřejnost zahrnují kabelové, družicové a pozemní vysílací sítě. Mohou zahrnovat i jiné sítě, pokud jsou používány v takovém rozsahu, že jsou hlavním prostředkem pro příjem rozhlasového a televizního vysílání pro početně významnou skupinu koncových uživatelů.
- (45) Služby poskytující obsah, jako jsou nabídky prodeje souboru obsahu rozhlasového nebo televizního vysílání, nejsou upraveny společným předpisovým rámcem pro sítě a služby elektronických komunikací. Poskytovatelé takových služeb by neměli podléhat povinnostem univerzální služby, pokud jde o tyto činnosti. Pokud jde o tyto služby, nejsou touto směrnicí dotčena opatření přijatá na vnitrostátní úrovni v souladu s [unijními] právními předpisy.“
- 5 Článek 31 směrnice o univerzální službě, nadepsaný „Povinnosti ve veřejném zájmu [(must carry)]“, zní:

„1. Členské státy mohou uložit přiměřené povinnosti ve veřejném zájmu [(must carry)] ohledně provozu určených rozhlasových a televizních vysílacích kanálů a doplňkových služeb, zejména služeb v oblasti přístupnosti, aby byl umožněn vhodný přístup zdravotně postiženým koncovým uživatelům; tyto povinnosti mohou uložit podnikům ve své příslušnosti, které poskytují sítě elektronických komunikací používané pro veřejné šíření rozhlasových či televizních vysílacích kanálů, pokud tyto sítě využívá významný počet koncových uživatelů jako hlavní prostředek pro příjem rozhlasových a televizních vysílacích kanálů. Uvedené povinnosti se ukládají pouze tehdy, jsou-li nezbytně nutné k dosažení cílů obecného zájmu jasně vymezených každým členským státem, a musí být přiměřené a transparentní.

[...]“

Litevské právo

- 6 Článek 33 odst. 5 až 7 Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (litevský zákon o poskytování informací veřejnosti, dále jen „zákon o poskytování informací“), ve znění zákona č. XII-1731 ze dne 21. května 2015, stanoví:

„5. Operátoři, kteří v Litvě poskytují služby přenosu televizních programů, jakož i další osoby, které litevským spotřebitelům poskytují služby šíření televizních kanálů anebo vysílání na internetu, jsou povinni přenášet a šířit na internetu všechny nekódované národní televizní kanály Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija.

6. Lietuvos radijo ir televizijos komisija [Litevská rada pro rozhlasové a televizní vysílání] může rozhodnout o zproštění povinnosti přenášet nebo šířit na internetu nekódované národní televizní kanály Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija, pokud toto rozhodnutí neomezuje možnosti spotřebitele sledovat tyto kanály pouze s technickými prostředky, kterými disponuje.

7. Z titulu povinného přenosu nebo šíření televizních programů online nedochází k žádné platbě mezi provozovateli rozhlasového a televizního vysílání, operátory zajišťujícími přenos a dalšími operátory poskytujícími litevským spotřebitelům služby šíření televizních kanálů anebo vysílání na internetu.“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 7 TV Play Baltic je společnost se sídlem v Estonsku, která v rámci placených balíčků šíří v Litvě televizní kanály prostřednictvím satelitní sítě, jejímž vlastníkem je třetí osoba, které je za tímto účelem poskytována úhrada.

- 8 Po novelizaci zákona o poskytování informací v průběhu roku 2015 jsou činnosti žalobkyně v původním řízení pokládány za činnosti přenosu televizních programů a v souladu s čl. 33 odst. 5 tohoto zákona se na ni vztahuje povinnost přenášet kanály Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija VšĮ (dále jen „LRT“), mezi něž patří kanál LRT Kultūra.
- 9 Žalobkyně v původním řízení předložila LRTK žádost o udělení výjimky z povinnosti šířit tento kanál.
- 10 Vzhledem k tomu, že LRTK odmítla tuto výjimku udělit, podala žalobkyně v původním řízení k Vilniaus apygardos administracinis teismas (Krajský správní soud ve Vilniusu, Litva) žalobu znějící na zrušení rozhodnutí, kterým byla její žádost zamítnuta.
- 11 V rozhodnutí ze dne 4. ledna 2017 uvedený soud mimo jiné potvrdil povinnost žalobkyně v původním řízení přenášet uvedený kanál.
- 12 Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy), k němuž byl podán opravný prostředek, má pochybnosti o tom, jak je třeba vykládat unijní právo, zejména článek 56 SFEU, jakož i rámcovou směrnici a směrnici o univerzální službě.
- 13 Předkládající soud nejprve upřesňuje, že povinnost přenosu, která je stanovena v čl. 33 odst. 5 zákona o poskytování informací, ve znění zákona č. XII-1731 ze dne 21. května 2015, nepodléhá žádné podmínce a že toto ustanovení provádí článek 31 směrnice o univerzální službě do litevského práva.
- 14 Zaprvé se uvedený soud táže, zda musí být činnosti žalobkyně v původním řízení považovány za „zajišťování sítě elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. m) rámcové směrnice a článku 31 směrnice o univerzální službě. V tomto ohledu uvádí, že tato společnost přenáší televizní kanály, k čemuž za úplaty využívá komunikační infrastrukturu vlastněnou jinými hospodářskými subjekty.
- 15 Uvedený soud nicméně poznamenává, že některé zdroje této infrastruktury jsou tak používány výlučně k vysílání signálů přenášených žalobkyní v původním řízení a že posledně uvedená by mohla být považována za operátora sítě ve smyslu směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/19/ES ze dne 7. března 2002 o přístupu k sítím elektronických komunikací a přiřazeným zařízením a o jejich vzájemném propojení (přístupová směrnice) (Úř. věst. 2002, L 108, s. 7; Zvl. vyd. 13/29, s. 323), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/140/ES ze dne 25. listopadu 2009 (Úř. věst. 2009, L 337, s. 37).
- 16 Zadruhé má předkládající soud za to, že pokud činnosti žalobkyně v původním řízení nespadají pod pojem „zajišťování sítě elektronických komunikací“, je třeba určit, zda členský stát může povinnost šířit uložit jiným hospodářským subjektům, než které jsou uvedeny v článku 31 směrnice o univerzální službě. Je toho názoru, že činnosti žalobkyně v původním řízení lze považovat za služby elektronických komunikací, které spadají do působnosti rámcové směrnice a směrnice o univerzální službě. Nicméně nevylučuje, že by tyto činnosti mohly být považovány za službu spočívající v poskytování obsahu, na kterou se povinnosti univerzální služby stanovené v posledně uvedené směrnici nevztahují.
- 17 Zatřetí se předkládající soud zabývá výkladem požadavku uvedeného v čl. 31 odst. 1 směrnice o univerzální službě, podle kterého může být povinnost šířit uložena pouze tehdy, pokud dotčenou síť využívá významný počet koncových uživatelů jako hlavní prostředek pro příjem rozhlasových a televizních vysílacích kanálů. Poznamenává, že ačkoli se tento požadavek nevztahuje na podniky, které nespadají do působnosti tohoto ustanovení, litevský zákonodárce zajišťuje z hlediska této povinnosti jednotné zacházení se všemi operátory zajišťujícími přenos.
- 18 Začtvrté předkládající soud uvádí, že povinnost šířit omezuje volný pohyb služeb podle článku 56 SFEU. Má za to, že ačkoli lze takové omezení odůvodnit naléhavými důvody obecného zájmu souvisejícími s kulturní politikou, musí být tato povinnost přiměřená uskutečnění sledovaných cílů a pro toto uskutečnění nezbytná. Táže se přitom, zda je skutečnost, že LRT může sama šířit LRT

Kultúra prostřednictvím stejné satelitní sítě, jaká je používána zákazníky žalobkyně v původním řízení, v tomto ohledu relevantní, když LRT šíří jiný bezplatný kanál na stejném satelitu, jaký používá posledně uvedená. Rovněž si klade otázku ohledně skutečnosti, že tento kanál je šířen prostřednictvím pozemní televizní sítě a že část jeho obsahu je přístupná zdarma na internetu.

19 Za těchto podmínek se Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Nejvyšší správní soud Litvy) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

- „1) Je třeba čl. 2 písm. m) [rámcové směrnice] vykládat v tom smyslu, že ‚zajišťování sítě elektronických komunikací‘ nezahrnuje takovou činnost spočívající v přenosu televizních programů prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob, jako je činnost vykonávaná [žalobkyní v původním řízení]?”
- 2) Je třeba čl. 31 odst. 1 [směrnice o univerzální službě] vykládat v tom smyslu, že brání členským státům uložit povinnost šíření („must carry“, povinnost přenášet televizní program prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob a poskytovat koncovým uživatelům přístup k tomuto programu) takovým hospodářským subjektům, jako je [žalobkyně v původním řízení], které [zprvu] prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob šíří televizní programy chráněné systémem podmíněného přístupu, přičemž přijímají signál vysílaných televizních programů (kanálů), konvertují jej, kódují a přenášejí na satelit, z něhož jsou tyto signály nepřerušovaně přenášeny zpět na Zemi, a [zadruhé] nabízejí zákazníkům balíčky televizních programů, přičemž za tímto účelem poskytují za úplaty přístup k tomuto chráněnému televiznímu vysílání (či jeho části) prostřednictvím zařízení podmíněného přístupu?
- 3) Je třeba čl. 31 odst. 1 [směrnice o univerzální službě] vykládat v tom smyslu, že pro účely použití tohoto ustanovení se nemá za to, že významný počet koncových uživatelů využívá síť elektronických komunikací (v tomto případě síť satelitního vysílání) jako hlavní prostředek pro příjem televizního vysílání, pokud tyto sítě jako takový hlavní prostředek využívá pouze přibližně 6 % všech koncových uživatelů (v tomto případě domácností)?
- 4) Je při posuzování otázky, zda je odůvodněno použití čl. 31 odst. 1 [směrnice o univerzální službě], nutno přihlížet k uživatelům internetu, kteří mohou bezplatně sledovat předmětné televizní programy (či jejich část) prostřednictvím živého vysílání na internetu?
- 5) Je třeba článek 56 SFEU vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby členské státy ukládaly takovým hospodářským subjektům, jako je [žalobkyně v původním řízení], povinnost bezplatného přenosu televizního kanálu prostřednictvím sítí elektronických komunikací, pokud má provozovatel rozhlasového a televizního vysílání, v jehož prospěch je tato povinnost stanovena, možnost sám vysílat dotčený kanál prostřednictvím téže sítě a na své náklady?
- 6) Je třeba článek 56 SFEU vykládat v tom smyslu, že brání tomu, aby členské státy ukládaly takovým hospodářským subjektům, jako je [žalobkyně v původním řízení], povinnost bezplatného přenosu televizního kanálu prostřednictvím sítí elektronických komunikací, pokud by se tato povinnost vztahovala pouze na přibližně 6 % všech domácností a tyto domácnosti mají možnost sledovat tento televizní kanál prostřednictvím pozemní vysílací sítě nebo internetu?“

K předběžným otázkám

K první otázce

- 20 V rámci první otázky se předkládající soud táže, zda činnost spočívající v přenosu televizních programů prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob spadá pod pojem „zajišťování sítě elektronických komunikací“ ve smyslu čl. 2 písm. m) rámcové směrnice.
- 21 Je třeba uvést, že Soudní dvůr rozhodl, že podnik, který se omezuje na nabízení sledování televizních programů prostřednictvím živého streamování po internetu, nezajišťuje síť elektronické komunikace, ale naopak nabízí přístup k obsahu audiovizuálních služeb poskytovaných na sítích elektronických komunikací (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, France Télévisions, C-298/17, EU:C:2018:1017, body 18 a 19).
- 22 Přitom situace podniku, který stejně jako žalobkyně v původním řízení přenáší televizní kanály pomocí satelitu, se neliší od situace podniku, který šíří takové kanály na internetu, a to v tom smyslu, že stejně jako posledně uvedený podnik poskytuje přístup k obsahu audiovizuálních služeb poskytovaných na síti elektronických komunikací, v projednávaném případě síti satelitní.
- 23 I když se předkládající soud táže na možnost nahlížet na činnost dotčenou v původním řízení tak, že spočívá v zajišťování sítě elektronických komunikací, neboť některé zdroje satelitní infrastruktury jsou používány výlučně k vysílání signálů přenášených žalobkyní v původním řízení, je nesporné, že posledně uvedená neplní žádný z úkolů zajišťovaných poskytovatelem sítě elektronických komunikací ve smyslu čl. 2 písm. m) rámcové směrnice, a sice nést odpovědnost za zřízení a provozování takové sítě, dohled nad ní nebo její zpřístupnění.
- 24 S ohledem na výše uvedené je třeba na první otázku odpovědět, že čl. 2 písm. m) rámcové směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že činnost spočívající v přenosu televizních programů prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob nespadá pod pojem „zajišťování sítě elektronických komunikací“ ve smyslu tohoto ustanovení.

K druhé otázce

- 25 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 31 odst. 1 směrnice o univerzální službě brání tomu, aby členské státy uložily povinnost šířit televizní program podnikům, které prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob přenášejí televizní programy chráněné systémem podmíněného přístupu a nabízejí svým zákazníkům balíčky televizních programů.
- 26 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že směrnice spadajícími do společného regulačního rámce, mezi něž patří rámcová směrnice a směrnice o univerzální službě, nejsou dotčena opatření přijatá na vnitrostátní úrovni v souladu s unijním právem se záměrem prosazovat cíle veřejného zájmu, zejména s ohledem na regulaci obsahu a audiovizuální politiku, přičemž tento společný rámec se nezabývá obsahem služeb, který je poskytován po sítích elektronických komunikací (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2018, France Télévisions, C-298/17, EU:C:2018:1017, body 25 a 26).
- 27 V důsledku toho měl Soudní dvůr za to, že směrnice o univerzální službě ponechává členským státům volnost uložit povinnost šíření nad rámec toho, co stanoví její čl. 31 odst. 1, zejména podnikům, které nabízejí sledování televizních programů prostřednictvím živého streamování po internetu, aniž zajišťují síť elektronické komunikace (rozsudek ze dne 13. prosince 2018, France Télévisions, C-298/17, EU:C:2018:1017, bod 27).

- 28 Stejně jako činnost dotčená ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, také přenos televizních programů, které jsou chráněny systémem podmíněného přístupu, prostřednictvím satelitních sítí spočívá v poskytování televizního obsahu.
- 29 Z žádné skutečnosti ve spise, který má Soudní dvůr k dispozici, nevyplývá, že by šíření televizního obsahu z hlediska čl. 31 odst. 1 směrnice o univerzální službě bylo třeba posoudit odlišně podle toho, zda k němu dochází pomocí satelitu, nebo na internetu.
- 30 Na druhou otázku je proto třeba odpovědět, že čl. 31 odst. 1 směrnice o univerzální službě musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členské státy uložily povinnost šířit televizní program podnikům, které prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob přenášejí televizní programy chráněné systémem podmíněného přístupu a nabízejí svým zákazníkům balíčky televizních programů.

K třetí a čtvrté otázce

- 31 S ohledem na odpovědi na první a druhou otázku není třeba na třetí a čtvrtou otázku odpovídat.

K páté a šesté otázce

- 32 Podstatou páté a šesté otázky předkládajícího soudu je, zda článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že brání tomu, aby členské státy uložily podnikům, které prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob přenášejí televizní programy chráněné systémem podmíněného přístupu a nabízejí svým zákazníkům balíčky televizních programů, povinnost šířit zdarma televizní kanál, ačkoli provozovatel rozhlasového a televizního vysílání, v jehož prospěch je tato povinnost uložena, má jednak možnost sám šířit na své náklady dotčený kanál prostřednictvím téže sítě a jednak se uvedená povinnost vztahuje pouze na přibližně 6 % všech domácností a tyto domácnosti mají možnost tento kanál sledovat prostřednictvím pozemního televizního vysílání nebo internetu.
- 33 Na úvod je třeba konstatovat, že v unijním právu nedošlo k úplné harmonizaci odvětví služeb elektronických komunikací, a proto je třeba vnitrostátní právní úpravu dotčenou v původním řízení posuzovat, pokud jde o aspekty, na které se nevztahuje zejména rámcová směrnice a směrnice o univerzální službě, s ohledem na článek 56 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 2014, UPC DTH, C-475/12, EU:C:2014:285, bod 70).
- 34 Podle ustálené judikatury představuje vysílání televizních signálů, včetně těch vysílaných prostřednictvím kabelového přenosu, jako takové pohyb služeb ve smyslu článku 56 SFEU (rozsudek ze dne 13. prosince 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a další, C-250/06, EU:C:2007:783, bod 28 a citovaná judikatura).
- 35 Pokud jde o otázku, zda vnitrostátní právní úprava, která je předmětem věci v původním řízení, obsahuje omezení zakázané na základě článku 56 SFEU, je třeba připomenout, že podle judikatury vyžaduje volný pohyb služeb nejen odstranění jakékoli diskriminace poskytovatele služeb usazeného v jiném členském státě z důvodu jeho státní příslušnosti, ale rovněž odstranění jakéhokoli omezení, byť uplatňovaného bez rozdílu jak na tuzemské poskytovatele, tak na poskytovatele z jiných členských států, když je takové povahy, že může zakazovat činnosti poskytovatele usazeného v jiném členském státě, kde legálně poskytuje obdobné služby, bránit těmto činnostem nebo je činit méně atraktivními (rozsudek ze dne 13. prosince 2007, United Pan-Europe Communications Belgium a další, C-250/06, EU:C:2007:783, bod 29 a citovaná judikatura).

- 36 Je nutno konstatovat, že vnitrostátní právní úprava dotčená v původním řízení tím, že podnikům, které bez ohledu na to, kde jsou usazeny, přenášejí televizní programy prostřednictvím satelitu, ukládá povinnost šířit některé televizní programy LRT pro litevské televizní diváky, zavádí omezení volného pohybu služeb ve smyslu článku 56 SFEU.
- 37 Podle judikatury takové omezení základní svobody zaručené Smlouvou o FEU může být odůvodněno, pokud odpovídá naléhavým důvodům obecného zájmu, pokud je způsobilé zaručit uskutečnění cíle, který sleduje, a pokud nepřekračuje meze toho, co je k dosažení tohoto cíle nezbytné (rozsudek ze dne 13. prosince 2007, *United Pan-Europe Communications Belgium a další*, C-250/06, EU:C:2007:783, bod 39 a citovaná judikatura).
- 38 V tomto ohledu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury Soudního dvora může kulturní politika představovat naléhavý důvod obecného zájmu odůvodňující omezení volného pohybu služeb. Zachování pluralismu, které tato politika zajišťuje, je totiž spojeno se svobodou projevu, která je chráněna článkem 10 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podepsané v Římě dne 4. listopadu 1950, přičemž tato svoboda patří mezi základní práva zaručená unijním právním řádem, a zejména článkem 11 Listiny základních práv Evropské unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. prosince 2007, *United Pan-Europe Communications Belgium a další*, C-250/06, EU:C:2007:783, bod 41 a citovaná judikatura).
- 39 V projednávaném případě litevská vláda zdůraznila, že povinnost šířit televizní kanál LRT Kultūra, kterou mají takové podniky, jako je žalobkyně v původním řízení, sleduje vzhledem k vysoké společenské a kulturní hodnotě tohoto kanálu pro litevské televizní diváky cíl obecného zájmu spojený s kulturní politikou.
- 40 Takový cíl kulturní politiky může odůvodnit existenci omezení volného pohybu služeb.
- 41 Vnitrostátní právní úprava, která zavádí takové omezení, však musí být způsobilá zaručit uskutečnění sledovaného cíle. V tomto ohledu je třeba uvést, že s výhradou ověření, která musí provést předkládající soud, může povinnost šířit některé televizní programy umožnit dosažení cíle kulturní politiky, který sleduje, neboť může zajistit, aby litevští televizní diváci, kteří mají přístup pouze k satelitnímu televiznímu vysílání, mohli sledovat pořady kanálu LRT Kultūra, k nimž by jinak neměli přístup.
- 42 Pokud jde o proporcionalitu opatření dotčeného v původním řízení, které je konkrétně předmětem páté a šesté otázky, je sice věcí předkládajícího soudu rozhodnout v tomto ohledu s přihlédnutím ke skutečnostem, které mu byly předloženy v rámci sporu v původním řízení, Soudní dvůr mu však může poskytnout vodítka k parametrům, které je třeba při tomto přezkumu zohlednit.
- 43 Bude tedy potřeba, jak zdůraznila Evropská komise ve vyjádření, aby předkládající soud při posuzování proporcionality povinnosti šířit, která je předmětem původního řízení, zohlednil počet nebo procentní podíl koncových uživatelů, kteří skutečně využívají prostředky pro šíření televizních kanálů.
- 44 Mimoto za účelem posouzení, zda je povinnost šířit, která je předmětem původního řízení, přiměřená, bude muset předkládající soud rovněž zohlednit – po jejich ověření – takové skutečnosti, jako je zeměpisné rozmístění koncových uživatelů služeb poskytovaných žalobkyní v původním řízení, okolnost, že kanál LRT Kultūra je posledně uvedenou přenášen, aniž je kódován, čímž je dostupný širší veřejnosti, a okolnost, že tento kanál, nebo velká část jeho pořadů, je přístupný zdarma na internetu i prostřednictvím pozemního televizního vysílání.
- 45 S ohledem na tyto úvahy je třeba na pátou a šestou otázku odpovědět, že článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členské státy uložily podnikům, které prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob přenášejí televizní programy chráněné systémem podmíněného přístupu a nabízejí svým zákazníkům balíčky televizních programů, povinnost šířit

zdarma televizní kanál, za předpokladu, že tato povinnost šířit umožňuje významnému počtu nebo procentnímu podílu koncových uživatelů všech prostředků pro šíření televizních programů mít přístup ke kanálu, na který se vztahuje uvedená povinnost, a že je dále zohledněno zeměpisné rozmístění koncových uživatelů služeb poskytovaných operátorem, kterému je uložena tatáž povinnost šířit, okolnost, že tento operátor přenáší tento kanál, aniž je kódován, a okolnost, že uvedený kanál je přístupný zdarma na internetu i prostřednictvím pozemního televizního vysílání, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

K nákladům řízení

- 46 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (devátý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 2 písm. m) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/21/ES ze dne 7. března 2002 o společném předpisovém rámci pro sítě a služby elektronických komunikací (rámcová směrnice) musí být vykládán v tom smyslu, že činnost spočívající v přenosu televizních programů prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob nespadá pod pojem „zajišťování sítě elektronických komunikací“ ve smyslu tohoto ustanovení.
- 2) Článek 31 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členské státy uložily povinnost šířit televizní program podnikům, které prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob přenášejí televizní programy chráněné systémem podmíněného přístupu a nabízejí svým zákazníkům balíčky televizních programů.
- 3) Článek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání tomu, aby členské státy uložily podnikům, které prostřednictvím satelitních sítí ve vlastnictví třetích osob přenášejí televizní programy chráněné systémem podmíněného přístupu a nabízejí svým zákazníkům balíčky televizních programů, povinnost šířit zdarma televizní kanál za předpokladu, že tato povinnost šířit umožňuje významnému počtu nebo procentnímu podílu koncových uživatelů všech prostředků pro šíření televizních programů mít přístup ke kanálu, na který se vztahuje uvedená povinnost, a že je dále zohledněno zeměpisné rozmístění koncových uživatelů služeb poskytovaných operátorem, kterému je uložena tatáž povinnost šířit, okolnost, že tento operátor přenáší tento kanál, aniž je kódovaný, a okolnost, že uvedený kanál je přístupný zdarma na internetu i prostřednictvím pozemního televizního vysílání, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu.

Podpisy.